

Autor: Michael O'Meara

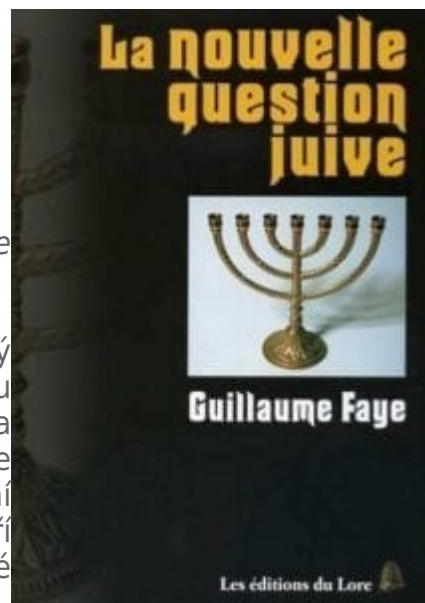
Guillaume Faye

La nouvelle question juive

Chevaigné: Les éditions du Lore, 2007

„Nevím, zda Bůh Angličany miluje či nenávidí; vím jedině to, že musejí být z Francie vyhnáni.“ – sv. Jana z Arku

Ve své kritice tohoto kontroverzního díla švýcarský „revizionistický“ historik Jürgen Graf ze svého ruského exilu napsal, že se Guillaume Faye v „rasově nacionalistických a nacionalistických kruzích hodných tohoto označení“ [1] trvale zdiskreditoval. A důvod? Jeho „nepoctivé“ a urážlivé napadání lidí, kteří pochybují o oficiální verzi holokaustu a kteří zachovávají tradiční „judeofobní“ orientaci nacionalistické pravice.

Guillaume Faye – La nouvelle question juive

„Nová židovská otázka“ (NŽO) skutečně může znamenat konec Fayeho postavení coby předního identitářského a nacionalistického myslitele, alespoň u určitého segmentu nacionalistické komunity – i když rozhodně ne komunity celé, a možná dokonce ani její většiny. Ostrá srážka holokaustu vyvracejícího exulanta a militantně protiislámského Francouze totiž ilustruje zásadní neshodu mezi evropskými nacionalisty, v jejichž řadách se střetávají dlouhodobé historicko-teoretické identity těsně spjaté s antiliberálním křídlem nacionalistické pravice s nezbytnými požadavky, kladenými volebním procesem na nacionalisticko-populistické strany, které se snaží zastavit proimigrační politiku ve svých zemích. [2] Na řešení těchto neshod dost možná závisí samotná budoucnost evropského člověka.

Výchozí teze

Fayeho odpor k revizionismu je součástí širšího argumentu, spojeného s v jeho očích měnícím se vztahem židovského společenství k bělošské společnosti.

Za hlavní příčinu této proměny označuje kolonizaci srdce Evropy Třetím světem a její ničivé následky.

Od konce 90. let s rostoucí odvahou a sebevědomím kolonizátorů trvale přibývá útoků na francouzské Židy (vandalské útoky na synagogy, násilí ve školách, vraždy atd.). Přestože systémová média zpravidla po podobných činech odsuzují „radikální pravici,“ v drtivé většině

se jedná o dílo muslimských imigrantů. Přestože doposud zůstávají v kategorii „nízké intenzity,“ považuje je Faye za příznak nového, nepřátelštějšího antisemitismu, který míchá antisionismus s tradičním etnocidním odporem Koránu k Židům, a tak hrozí přeměnit Evropu v Eurábii.

Při hodnocení tohoto vývoje se Faye – pro svůj nacionalismus židovskými skupinami dlouhodobě pronásledovaný – označuje za neutrálního pozorovatele a za svůj jediný zájem coby autora i aktivisty označuje přežití Evropy. Ve svém přístupu k NŽO tedy plně uznává, že Židé nejsou „běloši“ (tedy árijského či evropského křesťanského původu) a že jejich vztah k evropským společnostem historicky často negativně poznamenával jejich „schizofrenní“ postoj k Evropanům (který Kevin MacDonald mnohem otevřeněji označuje za jejich etnocentrický „dvojí metr“). [3] Připouští také, že židovská otázka v minulosti byla „stěžejní pro evropskou – a zejména francouzskou – identitu, jelikož Židé byli tradičně vnímáni coby *métèque* [tj. „černé huby,“ nežádoucí cizinci] ohrožující čistotu krve a morální sílu národa“ (str. 23).

S ohledem na současnou barevnou záplavu lidmi z Třetího světa podle něj už ale nelze Židy seriózně brát coby cizí prvek ani *métèque*, tím spíš, že stále více z nich údajně začíná zpochybňovat prospěšnost politiky otevřených hranic. Nemálo nacionalistů a identitářů ostatně svůj tradiční antisemitský postoj poupravilo nebo opustilo. Nejúspěšnější evropské nacionalistické seskupení Vlaams Belang například ve snaze zastavit islamizaci Belgie uzavřelo nevyslovené spojenectví s židovskou komunitou ve Flandrech; Faye zmiňuje také židovskou stopu v organizaci American Renaissance Jareda Taylora. Mohl však uvést také Griffinovu BNP, Finiho Národní spojenectví, Kjaersgaardovu Dánskou lidovou stranu a řadu dalších.

Přesto však na nacionalistické pravici stále převládá protižidovské smýšlení, které dle Fayeho soudu deformuje její směřování a rozptyluje ji od jejích hlavních úkolů.

Také dodává, že antisemitští nacionalisté a krajní pravice v reakci na invazi poněkud upravili své postoje a Židy už nepovažují za přímé fyzické ohrožení, ale za zhoubný vliv – ve formě sionismu a sociálního inženýrství elit – zodpovědný za politiku (v první řadě v otázce imigrace) ohrožující přežití bělochů. Protižidovská ideologie dnes tedy spočívá na třech pilířích: (1) Židé prostřednictvím své kulturní a finanční moci ovládají svět; (2) jsou vedoucí silou prosazující bělošský úpadek a (3) díky obratnému využívání holokaustu jsou imunní vůči veškeré kritice. Výrazná část NŽO je věnována snahám tyto tři argumentační pilíře vyvrátit a ukázat nejen jejich údajnou politickou nevhodnost nacionalistické věci, ale také jejich vinu na zamlžení skutečných překážek tohoto boje. Specifičtěji se NŽO pokouší přervat veškeré spojení s historickým antisemitismem, Třetí říši i vším dalším, co by bělochy při odvracení muslimského náporu mohlo odpuzovat od podpory nacionalismu. Faye tedy ve jménu politického realismu obhajuje opuštění zásad a pozic, které Graf i jiní pokládají za nedílnou součást nacionalistického projektu.

Dekadence

Grafova recenze myslím v dostatečné míře ukázala faktickou i logickou chatrnost Fayeho tezí, zejména třetího bodu, a není třeba ji na tomto místě opakovat. Větší pozornost si však zaslouží dvě širší – a podobně závažné – Fayem vznesené otázky: (1) jsou Židé, tradiční šířitelé protirasových a protietnických zásad a myšlenek, skutečně příčinou bělošského úpadku a (2) jsou Židé, coby nejvlivnější skupina v naší společnosti, úhlavním nepřítelem v boji za naše přežití?

K první otázce Faye říká, že přestože se na prosazování a šíření evropské či bělošské dekadence skutečně podíleli jistí židovští intelektuálové, její skutečné kořeny musíme hledat v hlubinách evropské duše – konkrétněji v sekulárních i náboženských výtažcích z křesťanství. Židé tedy podle něj „jen“ prohloubili a využili už dříve v naší psyché existující tendence.

Francouzští katolíci, tvrdí Faye, dalece zastiňují francouzské Židy nejen při prosazování otevřených hranic, rasového míšení a proimigrační politiky, ale také kosmopolitismu, univerzalizmu a obětavé lásky k bližnímu (v tomto případě ovšem k Cizímu).

Faye se v tomto bodě rozhodně nemýlí: *konečná* zodpovědnost za Velkou výměnu naší rasy padá na nás – a křesťanství, které spolu se svými nesčetnými sekulárními manifestacemi (rovnostářství, individualismus, univerzalizmus atd.), skutečně bylo pro bělošskou identitu katastrofou, jelikož napomáhalo rozvoji tendencí škodlivých organické i kulturní složce naší rasy.

Za slabinu této části jeho teze však považuji skutečnost, že katolicismus – stejně jako další formy křesťanství – podléhá coby světská instituce vlivu dějin. Jako historický subjekt byla církev v různých dobách velice odlišnými věcmi. A tak se biskup Turpin v *Písni o Rolandovi* postavil „Saracénům“ se zbraní v ruce jako „křesťanský“ válečník-ztělesnění franckého hrdinského kultu, a episkopalisté na předválečném americkém Jihu bránili oprávněnost otroctví černochoů citáty z Písma. I kdybychom snad v rámci argumentu uznali, že protietnického či protibělošského ducha odkrýváme až v hlubších vrstvách křesťanské víry, stále zbývá vysvětlit, proč po celá staletí křesťanství sloužilo účelu naprosto opačnému. Konečně – což je nejdůležitější – to byla právě s modernizací spojená sekularizace křesťanství, která vyvolala (nebo přinejmenším vymezila počátek) „križi západního člověka“ a následný útok na smysl a cenu jeho existence – nikoliv křesťanství samotné. [4]

Historický faktor podobně ovlivňuje i argument antisemitů. Vymanění se odporu k Židům ze svých náboženských podob v druhé polovině 19. století, kdy se stal „antisemitismem“ (tedy kritikou židovského chování) namísto antijudaismu (čili kritiky židovského náboženství), nijak nevysvětluje, proč u Židů protigójské smýšlení (které u nich lze koneckonců vysledovat už v helénistickém období) tak náhle nabylo vrchu. Řada významných antisemitů (např. Proudhon, Dühring, Drumont, Sombart atd.) tudíž nesměřovala svou kritiku výhradně proti Židům, ale také té části evropských elit, která s nimi spolupracovala a židovskou subverzi tak vlastně umožnila. (V tom také hledejme důvody výrazné stopy antisemitů v protimodernistických hnutích 19. a 20. století). Jádrem věci spočívá v tom, že „lid, který bude přebývat odděleně“ si sice mohl vyvinout mentalitu namířenou proti bělošským

společnostem, která díky svému biologickému ukotvení překračuje omezení historických okolností, ale která zároveň sama o sobě nevysvětluje, proč Židé jedné epochy zoufale prchají před pogromy, aby v té následující udíleli rozkazy Bílému domu.

Faye působí mnohem přesvědčivěji, když se věnuje širšímu vývoji, který obrátil Evropany proti nim samotným a ukazuje, že historie vedoucí k současnému sebedestruktivnímu bělošskému chování – jejíž vzdálené kořeny nacházíme v renesanci, reformaci a Francouzské revoluci a jejíž nejvlivnější formy našly filozofické vyjádření v osvícenství, politické v liberalismu a ekonomické v kapitalismu – byla projevem a výsledkem dlouhého řetězu příčin a následků, který seriózní člověk rozhodně nemůže označit za židovské spiknutí. Židovští intelektuálové sice využili rovnostářství, lidská práva, materialismus, individualismus a kategorický imperativ proti nám a našim zájmům, ale popřít jejich původ v evropské kultuře by bylo jediné projevem neznalosti tohoto dědictví. Kořeny toho, co Faye nazývá současným úpadkem, tedy musíme hledat právě tak uvnitř nás samých, jako kdekoli jinde. [5] Jelikož tím pádem slouží této dějinné subverzi Židé jako pouhý příležitostný nástroj, nejsou o nic horší než mnozí běloši, kteří těmto rozkladným silám slouží také. Faye trvá na tom, že vinit z našich současných nesnází Židy není jen nesprávné, ale přímo hanebné.

Na tom samozřejmě je kus pravdy a vulgární či chorobný antisemitismus, který přičítá veškeré bělošské soužení „vysoce etnocentrickým a křesťany nenávidícím“ Židům, lze skutečně považovat za do jisté oprávněné terč pohrdání svých kritiků. Přesto ale nalezneme i rozumné důvody, proč vnímat síly ohrožující bělošský život a kulturu za svým duchem židovské – ve smyslu, že buď mají přímý původ v přirozeném židovském nepřátelství k naší existenci, odrážejí bělošské osvojení si židovských norem chování, jsou projevem „moderny“ – jak termínu užívá Yuri Slezkine – či „postmoderny“ v současném multikulturním významu, nebo jsou součástí historického židovského tažení proti evropským tradicím, aristokracii, symbolům a transcendentním hodnotám. [6] Jistě také jen stěží bude náhodou, že evropské národy po tisíciletí označovaly *esprit juif* – ducha „narušitelů pravidel, hranic a prostředníků“ – nejen za cizí, ale také škodlivý jejich jedinečné „syntéze duchovnosti a virility.“ (Krajnější zastánci těchto pozic šli dokonce tak daleko, že Židy spojovali s „kosmickými silami ničení, zla a nepřátelství k lidskému životu.“) Ani to však nutně nečiní z Židů hlavní viníky bělošského úpadku a Faye má nepochybně pravdu, když zdůrazňuje, že Evropané k tomu, aby se pouštěli do etnomasochistického jednání, Židy nikdy nepotřebovali – což celé moderní dějiny, především pak století minulé, dokládají měrou vrchovatou. Znamená to však, že evropský a židovský duch proti sobě stojí v zásadním protikladu a nadvláda židovského musí nevyhnutelně mít negativní dopad na evropský prvek. Skutečně, právě bělošské odcizení od vlastního ducha způsobuje jeho – Heideggerovými slovy – „upadání,“ (*Verfallen*, pozn. DP) a tím pádem i rozklad, úpadek a dekadenci. [7]

Mnohé odhaluje skutečnost, že Faye úmyslně opomíjí přítomnost antisemitismu fakticky v každé epoše evropských dějin. Židovskou otázku chápe v podstatě pouze jako aspekt vývoje 19. a raného 20. století, aniž by se doopravdy zabýval charakterem našeho stále intenzivněji pohebrejštěného světa. Navíc za příčinu evropské antipatie a nežidovského odporu považuje jen židovskou „schizofrenii“ a rozdělenou loajalitu k evropským zemím. Přestože uznává často negativní odnože této „schizofrenie,“ zmírňuje ji v jeho očích časté

židovské ztotožnění se „západní civilizací“ a celkově ji ani zdaleka nepokládá za tak nebezpečnou jako islám. Faye se tedy přidává k těm nacionalistům, kteří se pokoušejí „osvobodit od dějin“ a dělat protiimigrační politiku bez neustálého spojování s ochromujícími nálepkami antisemitismu, nacismu a extremismu, čímž fakticky odmítá tvrzení, že právě demonizace těchto ranějších projevů evropského bytí umožňuje a legitimizuje protievropskou politiku systému.

Zcela odmítnout Fayeho tvrzení, že Židé nejsou cele zodpovědní za bělošský úpadek, dle mého soudu zavání historickou negramotností. Něčím zcela odlišným je pak ale teze, že se dnes stala židovská otázka *passé* a pro boj za evropské zachování pozbyla významu. Nebere totiž na vědomí rozdíl mezi odložením zátěže minulých selhání a vyhýbáním se výzvám, které minulost představuje pro současnost. Názorným příkladem budiž právě holokaust, jehož (dez)interpretace – jak dokazuje Graf a mnozí další – slouží k očerňování největšího evropského národa, Němců, a potažmo nejen dějin a *ethnicity* jejich, ale všech Evropanů. Evropské či bělošské nacionalistické hnutí, které by za účelem odvrácení zničení naší rasy toto hanobení přijalo – i se všemi nepravdami, propagandou a perzekucí s ním spojenými – by sice možná skutečně zvýšilo své šance na volební úspěch, ale zastánci podobných ústupků se už jen málokdy zabývají otázkou, o jaký „nacionalismus“ by v takovém případě šlo nebo jakých cílů by takový subjekt reálně mohl dosáhnout – nebo zda by byl skutečně schopen dospět až ke skutečným kořenům evropského rozkladu. Souhlasím s Heideggerem, že Evropu ani „Západ“ nelze obrodit bez duchovní obrody Němců – k níž ovšem nemůže dojít, dokud budou nuceni krčit se strachem ze stínu holokaustu.

Nepřítel

Ještě důležitější je pro Fayeho jeho přesvědčení, že nacionalisté a identitáři soustředící se na židovskou otázku ignorují skutečného nepřítele: barevné, muslimské hordy na jižním pomezí Evropy, které hrozí přelít se přes a nahradit původní evropské obyvatelstvo.

Tvrdí, že v porovnání s šesti miliony barevných ve Francii a dalšími miliony, které se chystají na cestu, lze 600 000 francouzských Židů (největší židovské společenství v Evropě) jen stěží pokládat za nepřítele. Zachází ale ještě dále: moc a vliv francouzské židovské menšiny, v očích antisemitů takřka naprostá, prý ochabuje. Na rozdíl od 19. a první poloviny 20. století už Židé neovládají nejvyšší finanční kruhy Francie, kde je nahradili dědici anglo-amerických fondů, arabské petrodolary a noví zbohatlíci z Orientu; také zdůrazňuje, že ani jednu z padesáti největších bank světa nevlastní Židé. Ve francouzském vzdělávacím systému, soudnictví, odborech a státní správě je židovská moc zanedbatelná, a přestože jejich vliv v politice, veřejném ideovém diskurzu a médiích zůstává výrazný, zdaleka se nejedná o hegemonii. Jakkoliv tedy jejich vliv ani zdaleka neodpovídá židovskému podílu na obyvatelstvu, rozhodně není takový jako kdysi. Budoucí vývoj (stále negativnější světové vnímání Izraele, islamizace Evropy, vzestup východoasijských velmocí, ne-eurocentrické světové uspořádání atd.) tento trend dle Fayeho soudu dále prohloubí. Současně prý Židé postupně upouští od podpory masivní imigrace z Třetího světa. [8] V čase útoku islámu na Evropu revizionismus a další protižidovská hnutí představují pro Fayeho „typický příklad pseudoproblému, vyhýbavé strategie a útěku do minulosti“ (str. 171). [9] Antisemitismus se

tedy stal „ideologickým reliktem mrtvé minulosti,“ který nemá pro velkou výzvu naší doby – přicházející příliv barvy – žádnou relevanci.

Čtenářům TOQ (*The Occidental Quarterly*, pozn. překl.) bude jistě tento argument připadat přinejmenším podivný, jelikož židovská moc stojí v USA na historickém vrcholu rozsahu i ničivosti a dokonce i Francii – jedinou významnou evropskou zemi, která zcela nepodléhá americké hegemonii – v posledních letech plně ovládli „semi-neokonzervativci.“ Jak tedy může Faye – s přihlédnutím k jeho osobní i publikační historii – něco podobného napsat? Očividně se nabízí argument, že protižidovská politika nacionalisty politicky marginalizuje – a ti se naopak k prolomení zdí svého ghetta musejí přizpůsobit základním principům systému nebo čelit setrvání ve svém vnitřním exilu. Jeho teze (zčásti správná) se nicméně opírá o předpoklad, že se evropská situace v hrubých obrysech podobá té americké. Židovská moc v Evropě však nikdy nedosahovala americké intenzity. Liší se také svou povahou, jde totiž o plod v roce 1945 ustanoveného americko-centrického systému – jehož vykořeňující, globalizující a k totální ekonomizaci a technologizaci směřující tendence osobně považuji za do značné míry židovské, přestože na sebe berou naoko americkou formu (Graf to popisuje jako „Frankensteinovo monstrum s nežidovským tělem a židovskou hlavou“).

Vzhledem k dostředivé síle tohoto systému a míře, do níž staré evropské uspořádání zničila 2. světová válka (kdy už není možno mluvit o Evropě jako o autonomním subjektu), podle mě Faye podceňuje vnější (americké) zdroje židovského vlivu. Chod tohoto systému – který dnes nutí svůj „demokratický“ terorismus celému světu – se totiž řídí nadnárodními požadavky amerických plánovačů, což ve výsledku podřizuje Evropu jeho z podstaty žido-americké logice. Když Faye ukazuje, že protiimigrační politika ve Francii byla především dílem Nežidů a že podobná opatření přijaly i země s miniaturními židovskými menšinami jako Švédsko, Irsko nebo Španělsko, nemýlí se – přímý židovský podíl byl v těchto případech nanejvýš zanedbatelný. Protievropský systém, který si zavádění těchto opatření vynucuje a který přenesl suverenitu od národního státu ke globálnímu ekonomickému řádu Nového světa, je nicméně výrazně židovský v tom, že Evropany zbavuje všeho, čím by mohli zabránit svému rozpuštění v jeho obřím trhu kávově zabarvené pleti. [12] Ve výsledku jsou pak filosemitské evropské postoje projevem „neviditelné říše,“ s níž jsou její kompradorské elity neoddelitelně svázány, a tato říše (se svou liberálně-kapitalistickou hnací silou a často židovským vedením) ze své podstaty usiluje o zničení bělošských „rasových a pokrevních hodnot.“ Sám Faye ve svých dřívějších dílech zdůrazňoval zásadní vliv USA při prosazování – nebo dokonce přímém poskytnutí impulsu – multikulturalismu, masové imigrace z Třetího světa a přijetí muslimského Turecka do EU. [13]

Toto celé nechť nám poslouží za rozsáhlý úvod Fayeho klíčové otázky: kdo je nepřítelem?

Schmittovskou optikou nacionalismu 20. století tvoří označení nepřítele srdce každé *grande politique*. Carl Schmitt píše: „Nepřítel existuje jedině tehdy, když... jedno bojující společenství lidí konfrontuje podobnou kolektivitu.“ [14] Historicky byl nepřítelem rivalský stát, který ohrožoval naše přežití. Ale politično – které představuje nejvyšší existenční výzvu člověka – se vždy uplatňuje tam, kde se objevuje rozdělení na přátele a nepřátele; když jeden z protivníků „hodlá potlačit způsob života svého protivníka.“ [15] Skutečnost, že se otázka

rasového nahrazení dotýká přetrvání bělošské biosféry, činí z rasové politiky „politiku“ *par excellence*.

Přestože „někteří“ Židé pokračují v uplatňování svého dvojího metru, věří Faye, že na rozdíl od barevných vetřelců nepředstavují smrtelnou hrozbu. A i když jejich podpora otevřených hranic a patologizace bělošské identity napomohla rozvoji podmínek pro nahrazení původního bělošského obyvatelstva, táže se Faye, zda to z Židů činí větší hrozbu, než jakou jsou nevítaní návštěvníci – kteří dnes etnický čistí čtvrti, narušují zavedený způsob života a odevropšťují Evropu. Co hůř – následkem posedlosti Židy se nemálo nacionalistů spojilo s nepřítelem – muslimy, kteří jsou ještě výrazněji protibělošští a rasističtí než Židé. (Nejnovějším a nejtragičtějším příkladem, který zmiňuje, je prezidentská předvolební kampaň Le Penovy Front National v roce 2007). Krom toho tvrdí, že Židé (konkrétně židovští intelektuálové) nejsou výhradně zodpovědní za otevření bran „barbarům“, že jim v tom pomáhali další, často ve výsledku důležitější úlohu hrající bělošští pachatelé, a že plýtváním energie na jejich podvratnou činnost zavíráme oči před skutečným nebezpečím číhajícím na předměstích a na hranicích. Mají-li nacionalisté při zformování účinného odporu vůči protievropským silám uspět, považuje Faye za nezbytně nutné, aby odhodili svůj antisemitismus a svůj boj vedli uvnitř systémových filosemitských mantinelů.

Jedná se o politickou i teoretickou otázku. Nacionalisté se v naší postmoderní éře, kdy *jus publicum Europaeum* uvolnilo prostor globalistickému protievropskému uspořádání, ocitli v asymetrické válce na několik frontách: proti vnějšímu nepříteli – barevným hordám, které vytlačují a nahrazují Evropany, a proti nepříteli vnitřnímu – tedy liberálními elitám, židovským i nežidovským, které tuto výměnu umožňují a prosazují. Faye a reformisté se soustředí na vnějšího nepřítele, jeho kritici – jako Graf – na toho vnitřního. Jako v každé válce na více frontách se neodbytně vnučuje otázka: kdo je úhlavním nepřítelem, hlídači brány, nebo její obléhatelé?

Pro Fayeho jsou to barevní imigranti – a každé rozptýlení od tohoto poznání pro něj znamená další krok na cestě k islamizaci Evropy. Pro Grafa naopak systém zodpovědný za invazi Třetího světa: „Účinný boj proti imigraci musíme uvnitř stávajícího systému považovat za zcela nemožný. K jejímu zastavení je třeba svrhnout systém – buď lidovým povstáním, nebo pučem,“ píše. Tato revoluční odpověď směřuje ke kořenu věci. Tak silně proti-institucionální odpověď se samozřejmě Faye i konzervativní většina v nacionalistických řadách odmítá zabývat – už jen proto, že její případně přijetí odsouvá na druhou kolej viditelného nepřítele v našem středu a komplikuje bělošské úsilí o reformu současné politiky.

Vnímání systému tedy ovlivňuje i definici úhlavního nepřítele. A vnímání židovské role v systému rozhoduje o tom, zda Židy máme považovat za úhlavní nepřátele či nikoliv. Proto do té míry, v jaké je *esprit juif* duchem systému a straní specificky židovským zájmům na úkor těch bělošských, představují Židé skutečné nebezpečí. Ale – a toto rozlišení je trvalým zdrojem nepochopení – do té míry, v jaké je za naši situaci zodpovědný systém jako takový, nezávislý na Židech, a v níž Židé slouží pouze jako jeho nástroje, představují pouze jednu z tváří mnohem rozsáhlejší a komplexnější sítě subverze – což z nich pochopitelně činí protivníky nezanedbatelného významu, ale nikoliv nepřítele úhlavního.

Přiznávám, že nejde zrovna o úhledně a jasně nakreslené vymezení, což je ale pro současnou situaci nacionalistů – nucených současně bojovat jak s cizími vetřelci, tak s vlastní zrádcovskou vládnoucí třídou za těch nejhorších možných podmínek a proti takřka nepřekonatelným překážkám – typické. [18] Za svůj totalizující charakter, univerzalizaci nepřátelství a nejasné vymezení nepřátel „vděčí“ tento boj opět z nemalé části rozkladu eurocentrického systému národních států po roce 1945, neboť ten – návdavkem k nebezpečí, jaké představuje pro přežití našich lidí a budoucnost bílých dětí – také zcela podkopával tradiční evropské „ohraničení“ války do té míry, že dnes proti sobě staví stát a národ, slučuje síly občanské války, revoluce a národního osvobození a přináší tak s sebou boj, v němž jde o rasu ve stejné míře jako o třídu. Z toho důvodu se vymezení úhlavního nepřítele stává natolik obtížným, což s sebou ostatně nese i otázku nejvyššího politického významu, jíž se Faye zcela vyhýbá: proč se namísto vyvíňování Židů – jejichž spolupráce se systémem je pro jeho funkci buď nezbytná, nebo postačující – a namísto odvržení evropské tradice mnohých historických příkladů úspěšného protisystémového boje Faye raději sám sebe neptá, jak lze dosáhnout čehokoliv pozitivního uvnitř systému, který sám kdysi popsal jako „ničitele národů“ (*le tueur des peuples*).

Poznámky

[1] Jürgen Graf, “The New Jewish Question, or The End of Guillaume Faye,”; autorovy citace z francouzského originálu, “La nouvelle question juive ou la fin de Guillaume Faye”. Srov. “Dr. Robert Faurisson on Guillaume Faye,” ; Michael O’Meara, “Guillaume Faye and the Jews.”

[2] Kvůli transparentnosti bych měl zmínit možná ovlivnění mé objektivity při recenzi tohoto díla. Revizionismus, zejména činnost Marka Webera v IHR, hrál zásadní roli při utváření mé práce jako vystudovaného historika a rasového nacionalisty; také zapříčinil konec mé jepičí akademické kariéry. S Grafem se proto ztotožňuji osobně i intelektuálně, zároveň jsem ale do anglicky mluvícího prostředí pomáhal uvádět Fayeho myšlenky, které dodnes považuji za nedocenitelný příspěvek nadcházející Evropské revoluci.

[3] Kevin MacDonald, *The Culture of Critique* (Bloomington, Ind.: 1stBooks, 2002).

[4] Nejde o omlouvání, ale prosté historické pozorování – navíc učiněné s vědomím, že drtivá většina neortodoxních podob křesťanství se dnes stala objektivně protibělošskými, a že i přesto jakékoliv věrohodné americké nacionalistické hnutí nesmí být protikřesťanské.

[5] Při nalézání kořenů evropského úpadku se závěry našich největších myslitelů více blíží Fayemu než antisemitským pozicím: vezměme si Nietzscheho teorii nihilismu, Weberovu železnou klec racionality, Heideggerův únik z bytí, Spenglerovy organické cykly nebo Evolovu ztrátu Tradice, které bez výjimky zdůrazňují sebedestruktivní tendence evropské kultury. I samotné dílo Kevina MacDonalda zabývající se úlohou, kterou při vytváření bělošské zranitelnosti židovskou subverzí hrají individualismus, slabý etnocentrismus a morální univerzalismus, uznává působení těchto evropských zdrojů (jakkoliv z větší části zdůrazňuje přednost těch židovských).

[6] Když Slezkine označuje (čímž dále podporuje MacDonaldovu tezi z *The Culture of Critique*) „modernu za židovský věk,“ potvrzuje tím *de facto* zásadně židovský charakter současného systému. Yuri Slezkine, *The Jewish Century* (Berkeley: University of California Press, 2004). [Srov. anotaci k vydání Princeton University Press z roku 2006:

„This masterwork of interpretative history begins with a bold declaration: The Modern Age is the Jewish Age—and we are all, to varying degrees, Jews.

The assertion is, of course, metaphorical. But it underscores Yuri Slezkine’s provocative thesis. Not only have Jews adapted better than many other groups to living in the modern world, they have become the premiere symbol and standard of modern life everywhere.“

pozn. DP] Julius Evola, jehož považuji za nejhlubšího kritika židovství ve 20. století, po roce 1945 od antisemitismu vlastně upustil, protože pokládal za „absurdní“ i nadále pokládat Židovskou otázku, když „se negativní chování přičítané Židům stalo typickým pro většinu Árijců.“ Julius Evola, *Il Cammino del Cinabro* (Milan: Scheiwiller, 1972). Viz také Michael O’Meara, „Evolův antisemitismus.“

[7] Martin Heidegger, *Introduction to Metaphysics*, překl. G. Fried a R. Polt (New Haven: Yale University Press, 2000).

[8] Jak zřetelně vidíme z imigrační politiky Nicolase Sarkozyho, francouzští Židé se odvracejí od podpory současné afro-arabské imigrace, které se stala hlavní příčinou nárůstu antisemitismu. To však ještě nutně neznamená, jak Faye předpokládá, že se začínají přiklánět k odporu k imigraci z Třetího světa *tout court* (jednoduše, pozn. DP). Místo toho se Sarkozyho „výběrová imigrace“ stále více zaměřuje na Orientálce, kteří jsou menší sociální zátěží a k judaismu se staví lhostejně. Viz Michael O’Meara, „Racial Nationalism and the French Presidential Election of 2007“.

[9] Tento argument připomíná jeho argumenty proti evropskému antiamerikanismu. Viz Guillaume Faye, *Le coup d’Etat mondial: Essai sur le Nouvel Impérialisme Américain* (Paris: L’Encre, 2004); Michael O’Meara, „Europe’s Enemy: Islam or America?“

[10] „Semi,“ protože *Sarko l’Américain* několikrát pohrozil (a hrozí i dnes) proměnit se na *Sarko l’Européen*—jelikož geopolitický imperativ francouzské vedoucí pozice v Evropě přebíjí jeho ideologií diktované proamerické postoje. Viz „Candide postmoderne, avec Ray-Bans, jeans et ‘esprit apocalyptique’“ (DeDefensa.org, 11. ledna 2008).

[11] Dějiny tohoto systému ještě nebyly napsány. Už v roce 1950 jej předpověděl v *The Nomos of the Earth* Carl Schmitt. Jeho původem se zabýval Jean-Gilles Malliarakis v knize *Yalta et la naissance des blocs* (Paris: Eds. du Trident, 1982, 1995). Jednou z kvalitnějších novějších teoretických konceptualizací pak je *La grande rupture: Sociologie d’un monde*

bouleversé (Lausanne: Eds. L'Age d'Homme, 1999) Alexandra Zinověva. Sám Faye se pokusil vypořádat s povahou systému v jedné ze svých důležitějších raných prací *Le Système à tuer les peuples* (Paris: Ed. Copernic, 1981).

[12] Julius Evola, *Three Aspects of the Jewish Problem* (NP: Thompkins & Cariou, 2003).

[13] „Co označujeme jako amerikanismus není ničím jiným... než výtažkem židovského ducha.“ Werner Sombart, *The Jews and Modern Capitalism*, trans. by M. Epstein (New Brunswick: Transaction Books, 1982). Na konci 20. století vyslovil Kevin MacDonald v *The Culture of Critique* něco podobného. Na rozdíl od Sombarta, který považoval liberálně-kapitalistické jádro americké civilizace za od základu židovské, však MacDonald tvrdí, že na ni bylo „naroubováno“ vnějšími silami.

[14] Carl Schmitt, *Pojem politična*.

[15] Carl Schmitt, *Pojem politična*.

[16] Srov. Michael O'Meara, "The Defeat of the Jewnited States as Imagined by H. A. Covington" a "Through the Barrel of a Gun or Not at All".

[17] „Nepřátelská elita“ ovládající americký světový systém je pod vlivem židovského ducha očividně už dlouhá desetiletí – zda je však tato elita ze své podstaty židovská, antisemité dosud uspokojivě neprokázali.

[18] Vzpomeňte na Francii na počátku 60. let, kdy OAS generála Salana musela vést boj s barevným protivníkem v Alžírě a francouzským v Paříži; nebo na Irák dnešních dní, kde sunnitští povstalci zároveň válčí se šíity, loutkovým režimem v Bagdádu a zahraničním okupantem.

[19] Carl Schmitt, "Theory of the Partisan," *Telos* no. 127 (Spring 2004). Česky *Teorie partyzána*, Oikoymenth 2008.

Recenze Michaela O'Meary *The New Jewish Question of Guillaume Faye* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 12. srpna 2011.